

מכון "חץ" לחשיבה צבאית מתקדמת, רחוב הדס 30, יבנה, 8151192
טל': 08-9437871, פקס: 08-9421079, דוא"ל: info@iamti.com, אתר: www.iamti.com

בגיליון זה

- 2-1 צבא ארה"ב עורך ניסויים בטיל שמהירותו לא מאפשרת עיקוב
- 3 לט. גנרל לורה ריצ'רדסון - מפקדת פיקוד הצפון של ארה"ב
- 6-4 כל ראש ממשלה שאינו מושלם זקוק לקלמי צ'רצ'יל
- 7 רוסיה מעבירה מערכות להביוור לסעודיה
- 9-8 מחזירים את השעון לאחר - On Watch יוני 2019
- 12-10 לא מדובר באיראן אלא בסין
- 14-13 מחנות הריכוז האמיתיים נמצאים בסין - ארה"ב אינה פוצה פה

עורך ראשי: גדעון אבידור

עורכת: דורית לנדס

עריכה גרפית: מתי עלמה אלחנתי

צבא ארה"ב עורך ניסויים בטיל שמהירותו לא מאפשרת עיקוב לוסי פישר, כתבת לענייני ביטחון, "טיימס"

אפשר להפעיל את מערכת הנשק החדשה מהאוויר או מהרקע.

טיל היפר-קולי שעשוי לשנות את יחסי הכוחות, נוסה לראשונה על ידי צבא ארה"ב ביוני. הטיל טס במהירות העולה על מאך 5 – כ-3,800 מיל בשעה, כך שמערכות ההגנה נגד טילים שקיימות כיום יתקשו להבחין בו, לעקוב אחריו ולהשמידו בטרם יפגע במטרה.

הטיל, AGM-183A, נשק שיוגר אווירי לתגובה מהירה, לא נשא חומרי נפץ ולא שולח מהמטוס אך, מבחן הטיסה אפשר לחיל האוויר האמריקאי לעקוב אחר השפעתן של תופעות הסחף והרטט על הטיל. הטיסה התבצעה בבסיס חיל האוויר אדוורדס בקליפורניה, כשבוע לפני שהתוכניות לטיל היפר-קולי חדש, המסוגל לנוע במהירות מעל מאך 6 – או 4,600 מייל בשעה – נחשפו בתצוגה האווירית בפאריס.

יצרנית הטילים האמריקאית ריית'און וענקית האוויר-חלל נורת'רופ גרומאן חשפו תוכניות לנשק החדש, שיצויד במנוע scramjet המורכב כולו מחלקים תלת-ממדיים מודפסים. יכולתה של ליבת ההדפסה התלת-ממדית היא המפתח שיאפשר את הורדת מחירו של הטיל.

מנועי "סקרמג'ט" עושים שימוש ב"מהירות גבוהה כדי לדחוס בכוח את האוויר הנכנס לפני הבעירה כדי לאפשר טיסה מתמשכת במהירות היפר-קולית. מהירויות כאלה מצמצמות את משכי הטיסה ומעלות את כושר ההישרדות של הנשק, יעילותו וגמישותו, - כך לדברי ריית'יאון.

ניתן יהיה לשגר את מערכת הנשק החדשה המיוצרת על ידי ריית'יאון ונורת'רופ גרומאן מן האוויר או מן הקרקע כדי לתקוף מגוון מטרות.

טום באסינג מריית'יאון אמר כי שתי החברות מתכננות טיסת ניסוי בעתיד הקרוב. לדבריו, מעבדים תוכנית של 200 מיליון דולר "כדי שארצנו תקדים את האיום". משרד ההגנה של ארה"ב מתכוון להכניס את הטילים ההיפר-קוליים לשירות בתוך כ-18 חודשים.

פרנסיס טוסה, עורך "דיפנס אנאליסיס" אמר שאמצעים היפר-קוליים "המשנים את המשחק" עתידים להיעשות יכולת מכרעת בלחימה טקטית. בעתיד, כך לדבריו, במקום לסמוך על כלי טיס חמקנים כמו מטוסי F-35 שיטוסו למרחב האווירי של האויב כדי לשגר נשק ולפגוע במטרות, יסתמכו צבאות המערב על טילים היפר-קוליים מחוץ למרחב האווירי של האויב כדי לבצע את המשימה.

<https://warisboring.com/new-hypersonic-missiles-will-have-3-d-printed-engines/>

לט. גנרל לורה ריצ'רדסון - מפקדת פיקוד הצפון של ארה"ב

לט. גנרל לורה ריצ'רדסון מונתה כמפקדת פיקוד הצפון של צבא ארה"ב ב-12 ביולי. היא טייסת (מגיל 16) ושירתה בעבר כממלאת מקום מפקד פיקוד צבא ארה"ב Army Forces Command.

היא האשה הראשונה המפקדת על פיקוד הצפון האחראי להגנת המולדת, לתמיכה ברשויות אזרחיות ולביטחון בצפון אמריקה. זה הפיקוד הגדול ביותר בצבא ארה"ב משרתים בו 96,000 אזרחים ו-770,000 חיילים.

היא מלאה מספר תפקידים בפורט הוד ופורט קמפבל, פקדה על גדוד אווירי בדיביזיה 101 כשפעלה בעיראק במבצע לשחרור עיראק. הייתה מפקדת בסיסי פורט מקנאיר ופורט מאייר, כמו כן, הייתה קצינת הקישור של צבא ארה"ב לסנאט וגם העוזרת הצבאית לסגן הנשיא אל גור.

בעלה לט. גנרל ג'ימס ריצ'רדסון הוא סגן מפקד פיקוד העתיד Army Future Command - הם הזוג הנשוי הבכיר ביותר בצבא ארה"ב - נשואים 31 שנים.

כל ראש ממשלה שאינו מושלם זקוק לקלמי (קלמנטיין) צ'רצ'יל

מאת: מלאני פיליפס

אם ג'ונסון רוצה לחקות את אלילו הפוליטי, הוא יזדקק לתמיכתה של יועצת חכמה בבית

בוריס ג'ונסון מעריץ את וינסטון צ'רצ'יל: מי לא מודע לכך? כבר לעגו לו על כך שהוא מאמין – כך נראה – שהוא גלגולו העכשווי של צ'רצ'יל. פרשנים ציינו כי ג'ונסון יצא מגדרו בשבחו את תכונותיו הייחודיות של המנהיג הדגול בביוגרפיה שכתב על צ'רצ'יל, ונראה כי הוא מתאר את עצמו.

אלא שנראה שההשוואה אינה בדיוק הלצה כפי שאפשר לחשוב. באחרונה עינת ב"הגברת הראשונה" הביוגרפיה המשובחת שכתבה סוניה פרנל על קלמנטיין, אשתו של וינסטון. הספר פקח את עיני משתי סיבות. הראשונה – החלק העצום שהיה ל"קלמי" בהתוויית דרכו כאשר הרחיקה את צ'רצ'יל ממלכודות פילים, לנוכח ליקוייו הרגשיים כמו גם חסרונותיו כפוליטיקאי. מפתיעים יותר קווי הדמיון בין צ'רצ'יל לבין ג'ונסון, שהביוגרפיה שכתב עליו פרנל מציגה אותו כדמות בלתי-מוסרית להחריד.

אלא שרבים מליקויי האופי המוצגים עכשוו כראיות לאי-התאמתו של ג'ונסון לתפקיד בכיר, היו גם ליקוייו של צ'רצ'יל. כפי שתיאר זאת פרנל, חסרונותיו של צ'רצ'יל סיכנו את הקריירה הפוליטית שלו. הוא היה שאפתן להחריד והייתה בו אמונה בלתי מעורערת בהיותו "האיש שנשלח על ידי הגורל"; הוא רמס את רגשותיהם של הזולת, קיבל החלטות פזיזות והיה אחראי למשגים עצומים בשיפוט.

הקטסטרופלי ביותר באותם משגים התרחש במערכה על הדרדנלים במלחמת העולם היא הראשונה, שנוהלה על ידי צ'רצ'יל בהיותו הלורד הראשון של האדמירליות. הפקודה שנתן הייתה אמורה להוות מהלומה נועזת שתכריע את המלחמה לטובת בריטניה, אך עלתה בחייהם של כ-30,000 חיילים בריטים וכ-8,000 אוסטרלים.

קשה שלא לחשוב על הקטסטרופה הזאת ברטט כאשר שוקלים את המשבר העכשווי עם איראן. טהראן מנוהלת על ידי משטר טרוריסטי שטוען כי הוא נתון במלחמה עם בריטניה והמערב וכי ימחק את ישראל מעל המפה. ובכל זאת, ב-2006 כתב ג'ונסון כי יש לעזור לאיראן לפתח פצצה גרעינית.

קלמי הצילה את וינסטון משגיאות שיפוט רבות שהיו בעלות פוטנציאל קטסטרופלי. בלעדיו – לטענתו המשכנעת של פרנל – הקריירה של צ'רצ'יל הייתה מתרסקת ומתחסלת. לא זו בלבד שסייעה לו להתגבר על התקפי הדיכאון ששיתקו אותו ועל החשש כי הוא חסר כל ערך, אלא שנעשתה ליועץ הפוליטי והצבאי החשוב ביותר שלו, היועץ שלא יכול לפעול

בלעדיו. עצותיה הפיקחיות מאין כמותן שיקמו את הנזק שנגרם על ידי ההחלטות הלא מוצלחות הרבות שקיבל. היא שכתבה את הנאומים שלו, הרחיקה אותו מהחלטות על מינויים לא מוצלחים, והילכה קסם בזכות אישיותה הקורנת על יריביו הפוליטיים. כיוון שעמדה על נטייתו לנהל הרפתקאות צבאיות פזיזות, היא שיקעה עצמה בפרטים צבאיים ופוליטיים כדי שתוכל להתווכח איתו כשווה-אל-שווה. היא הייתה יותר מאשר יועץ חכם להפליא ומשענת רגשית – היא הפכה לגורם חיוני להצלחתו.

במהלך מלחמת העולם השנייה, הוא הקפיד לעדכן אותה היטב בהתפתחויות הצבאיות, ובכלל זה בסודות מדינה שלא הובאו לידיעתם של חברי הקבינט, כך שהיא קיבלה ידע מדויק לגבי מהלכי המלחמה.

צ'רצ'יל היה בין היתר אימפולסיבי ובעל כושר שיפוט נחות ביותר, אך היה מבריק כנואם ופוליטיקאי וכתב מאמרים וספרים בקצב מהיר להחריד – האם זה נשמע לכם מוכר? צ'רצ'יל היה מונע – כמו גם ג'ונסון – על ידי שדים אישיים. הרקע האישי של צ'רצ'יל היה קשה: אביו רדף נשים והיה אלכוהוליסט, אמו הייתה אנוכית, והזניחה את ילדיה.

ג'ונסון גדל במשפחה שסבלה אב רודף נשים; הוריו התגרשו ואמו נאבקה במחלה פסי-כיאטרית. אמו ציינה בסרט תעודה של הבי.בי.סי כי שאפתנותו של ג'ונסון לובתה לפחות בחלקה על ידי רצונו "להפוך את עצמו לבלתי פגיע, חסין ואיתן, עמיד בפני כל הכאבים של החיים, הכאבים בגין היעלמותה של אמך למשך שמונה חודשים, הכאבים שנגרמו על ידי גירושיהם של הוריו."

יש גם הבדלים. אף על פי שצ'רצ'יל הזניח בדרך קבע את קלמי וילדיהם, הוא היה נאמן לה לאורך שישים שנות נישואיהם. חרף הסערות שהיא נדרשה לעמוד בהן, קלמי מעולם לא אפשרה לשום דבר להשפיע על התנהגותה והופעתה – היא הייתה תמיד שלוה וחייכנית, מסבירה פנים לכל.

חיינו הפרטיים של ג'ונסון היו – ועודם – סוערים, ויחסיו עם קרי סימונדס, שכולנו זכינו להכירה הודות לדיווח על כך שצרכה "רד ממני" על מי שעתיד להיות ראש ממשלת בריטניה – מציגים את כל הסממנים הדרושים לאופרת סבון המוקדשת לרח' דאונינג 10.

יש גם דבר קטן נוסף: במה מאמין ג'ונסון – אם בכלל. חלק מהתומכים בפרישתה של בריטניה מהאיחוד האירופי רואים איזשהו דמיון עם צ'רצ'יל שאחרי השנים שבהן לא היה בפוליטיקה, ניסה לשווא בשנות ה-30 לעורר את מודעותה של ארצו לאיום הנשקף מהיטלר, וכך הוא הופיע כגיבור שסייע להציל את המערב מהפשיזם.

אך אי אפשר לדמיין את צ'רצ'יל כמי שכותב שני טורים, שבאחד מהם הוא טוען בזכות הפייסנות ובאחר קורא להתחמש מחדש, כדי להחליט באיזה מהצדדים יש לתמוך – כפי שעשה ג'ונסון בתקופת "להישאר או לעזוב" כשבריטניה התלבטה בשאלת חברותה בשוק המשותף, בטרם נעשה ל"פורש" ההרפתקן ביותר בבריטניה.

מגרעותיו של ג'ונסון עלולות לחסלו. ועם זאת, ייתכן שכוחו יתגבש ויתבלט עכשיו. אישים דגולים יכולים להיות בעלי מגרעות חמורות יותר, ולשייט קרוב יותר לאסון מכפי שהסביבה מבחינה. נראה שאפילו צ'רצ'יל לא היה מצליח לחולל מה שחולל אלמלא היה לצידו מישהו שכמעט לא חשבו עליו.

קלמנט אטלי [ראש ממשלת בריטניה מטעם הלייבור, אחרי מלחמת העולם השנייה] אמר על צ'רצ'יל שהיה "חמישים אחוז גאון, חמישים אחוז טיפש מטופש" – ואפשר לומר זאת גם על בוריס ג'ונסון. אלא שזוכרים את צ'רצ'יל כגאון, במידה לא מעטה בזכות אשתו. האם קארי תפעל כקלמי לצידו של ג'ונסון, הווירטואוז ששואף להיות וינסטון של ימינו?

רוסיה מעבירה מערכות להביור לסעודיה

מאת: ויטאלי קוזמין

סעודיה קיבלה לאחרונה את האצווה הראשונה של מערכות להביור מרוסיה, דיווחה באחרונה סוכנות נובוסטי הממשלתית.

רוסיה חתמה על עסקה לספק ציוד צבאי מתוצרתה, "סאנברן", לסעודיה ב-2017. מערכת הלהביור הכבד "סאנברן" פותחה לראשונה ב-2001, ותכנונה התבסס על תובת טנק המערכה הסובייטי T-72.

לדברי מקור צבאי מערכות להביור נועדו לתגבר את דיוויזיות הרובאים הממוכנות ואת דיוויזיות הטנקים.

עסקת הנשק של רוסיה עם סעודיה כוללת אספקה של מערכות טילים נגד מטוסים מסוג S-400, טילי קורנט-EM נגד טנקים, מטולי רימונים אוטומטיים מסוג AGS-30 ורובי סער מסוג קלשניקוב AK-103 – כך מסר דימיטרי שוגאייב, ראש השירות הפדראלי לשיתוף פעולה צבאי וטכני.

<https://www.themoscowtimes.com/2019/04/10/russia-delivers-flamethrower-systems-to-saudi-arabia-reports-a65185>

מחזירים את השעון לאחור – On Watch יוני 2019

מחזירים את השעון לאחור: האם תחזור רוסיה מחטיבות לדיוויזיות? הקטע המובא להלן לקוח מעיתון רוסי מקוון, "וזגליאד", הן במאמצים לבטל היבטים של רפורמת "חזות חדשה" משנת 2008 באמצעות החזרה למבנה הדיוויזיוני.

אף על פי שרוסיה הסבה חטיבות אחדות לדיוויזיות, ויש תוכניות לעשות זאת לחטיבות נוספות, קשה להניח שכל החטיבות או אפילו מרביתן ייעשו לדיוויזיות. למעשה, הסבת חטיבה לדיוויזיה כרוכה בדרך כלל בשילוב חטיבות מרובות לדיוויזיה אחת, והתוצאה הייתה שינוי קטן בכוח אדם.

המבנה העכשווי של דיוויזיות אלה נראה שונה מאשר המבנה שלהן לפני הרפורמות של 2008. בדרך כלל, דיוויזיות סובייטיות/רוסיות אוישו על ידי 13,000-15,000 חיילים. ההערכות לגבי כוח האדם בדיוויזיות העכשוויות נעות בין 8,000-10,000.

מה שמסבך את העניינים עוד יותר הוא שכיום דיוויזיות רוסיות רבות חסרות רג'ימנט תמרון. (משערים כי אותם רג'ימנטים "אבודים" יוקמו מחדש ויאוישו במתגייסים חדשים לצד חיילים ותיקים שייקראו מהעתודה האסטרטגית במקרה שיתלקח עימות).

אף כי ייתכן שרוסיה תערוך רפורמה בדיוויזיות אחדות, הרי לנוכח רמת כוח האדם העכשווית של מיניסטריון ההגנה הרוסי – (850,000 משרתים בצבא), רמת המימון, וההתמקדות במודרניזציה ולא בגודל, לא ברור כיצד תתאפשר הגדלה משמעותית של כוח אדם ליישום ההסבה לדיוויזיות ברחבי הצבא כולו.

ארה"ב מחזקת את נוכחותה הצבאית באירופה, בעוד שהצבא הרוסי משתנה באופן פעיל. הדיוויזיות, "המפצחות" את הגנת היריב, ואשר מסוגלות לכשעצמן לבלום ביעילות את תקיפותיהם של הכוחות המסתערים – מוחזרות לשירות.

התוכניות להגדיל את מספרם של האזורים הצבאיים מתפתחות עתה בקרביו של מיניסטריון ההגנה. מהי משמעותם של כל השינויים הללו? דיוויזיה נבדלת מחטיבה לא רק במספרי כוח האדם. אף על פי שלגודל יש משמעות וחשיבות. בעת מלחמה, כוללת דיוויזיה קרקעית כ-13,000-15,000 "חיילי שדה" (grunts), שישה רג'ימנטים (שלושה רג'ימנטים ממונעים של רובאים, רג'ימנט טנקים, רג'ימנט של טילי קרקע-אוויר, ויחידות עצמאיות – גדוד נגד טנקים, גדוד סיור, גדודי קשר, גדוד טילים, גדודי סיוע לוגיסטי, רפואי, אחזקה ושיקום, פלוגות נפרדות של יחידות לוחמה כימית (הגנה רדילוגית, כימית וביולוגית), רחפנים בלתי מאוישים, "קשבים" (לוחמה אלקטרונית) וכמובן, פלוגות האבטחה של המטה. ובנוסף – מצבורי ארטילריה ומצבורי מזון משלהם.

דיוויזיה היא צבא מיניאטורי המסוגל לפעול באופן עצמאי אפילו כאשר הוא מבודד מהגוף

העיקרי. נוכחותן של יחידות שכאלה (בשונה מהגדודים הקומפקטים והניידים יותר) מעידה על המוכנות להפעילן לצורך פעולות רציניות. הבה נדמה לעצמנו מצב שבו נפתחת התקפה מאגן הדונייץ, ואחריה פנייה לעבר רוסטוב על הדון וצפון הקווקז. הדרך תהיה חסומה על ידי דיוויזיית הרובאים הממונעת מס' 152, שעוצמת הקרב שלה מסוגלת לעצור מתקפה ולהרוויח זמן עד הגיעם של כוחות המרחב הצבאי הדרומי. בדיוק באותו האופן שבו דיוויזיית הרובאים הממונעת השלישית המוצבת בוואלוויקי אמורה לעצור מתקפה על וורונייז' עד אשר תתקרב התגבורת מהאזור הצבאי המערבי.

חטיבה שהפוטנציאל שלה נמוך יותר תתקשה לבצע משימה כזאת. המגמה לארגן ולתכנן מחדש את החטיבות, במיוחד חטיבות רגלים ושיריון, לא ירדה מסדר היום של המטה הכללי – יהיו דיוויזיות נוספות.

<https://vz.ru/society/2019/3/19/968900.html>

לא מדובר באיראן אלא בסין

מאת: רוברט קפלן (מומחה לגיאופוליטיקה)

בין אם טראמפ מבין זאת ובין אם לא, התיקו-לכאורה העכשווי במזרח התיכון עוסק במשהו הרבה יותר גדול מאשר המפרץ הפרסי.

בעולם של שווקים פיננסיים גלובאליים, רשתות G5 ומלחמת סייבר, הגיאוגרפיה עדיין שולטת. שני נתיבי השיט במפרץ הורמוז, שרוחבו של כל אחד מהם כשני מייל, אוחדים במפתח למפרץ הפרסי ולכמחצית מעתודות הנפט המוכחות ויכולת הייצור של העולם. משום כך ההתקפות שהתחוללו באחרונה נגד מכליות במפרץ עומאן, נתיב ימי אסטרטגי הנמצא במרחק מה מן המצרים, ואשר על פי ההערכה המקובלת בוצעו בפקודתה של איראן, עוררו רגישויות גיאופוליטיות ברחבי העולם.

האיראנים מבינים זאת משום שהגיאוגרפיה כה יקרת ערך באזור המפרץ, ועל כן לפעולות קטנות יש השפעה כפולה ומכופלת. האמריקאים מכירים את ההתקפות שמבצעות סירות איראניות רבות, דווקא בעת שקרבתה של איראן לסעודיה מאיימת על אותה ממלכה חלשה שהיא בעלת בריתה של ארה"ב. למעשה, המזה"ת מתמודד במשבר של מרחב.

אך הגיאוגרפיה מספרת סיפור חשוב יותר באזור המפרץ: המתחים העכשוויים עוסקים פחות באיראן ובמפרץ הפרסי מאשר בסין ובאוקיינוס ההודי. בין שממשלו של טראמפ עומד על כך ובין שלא, מה שמתרחש ב-standoff בין ארה"ב לאיראן עוסק במשהו הרבה יותר נרחב.

מפרץ עומאן מפריד לא רק בין עומאן ואיראן, אלא גם בין עומאן ופקיסטן. בפינה הדרום מערבית של פקיסטן, סמוך לגבול האיראני, השלימה סין הקמתו של נמל מכולות חדיש ומשוכלל ביותר בגוואדאר, ובייג'ינג מקווה שבעתיד יתחבר לכבישים, מסילות רכבת וצינורות נפט למערבה של סין. מגוואדאר יוכלו הסינים לפקח על התחבורה הימית העוברת במצרי הורמוז.

במלים אחרות, סין כבר נמצאת במזרח התיכון. הסינים שוקלים עתה את האפשרות לבנות בסיס ימי בקרבת מקום, סמוך לגבול האיראני. ומה שמשמעותי עוד יותר הוא שמפרץ עומאן נעשה ליותר מאשר נתיב ימי למכליות נפט שארה"ב – לנוכח מהפכת הגז הצפויה – נזקקת לו פחות ופחות. זהו ציר המחבר את המזרח התיכון, תת היבשת ההודית ומזרח אסיה ב"יוזמת החגורה והכביש" של סין.

ובעוד אשר ארה"ב שוקלת מלחמה עם איראן, הסינים עסוקים במסחר ובבניית תשתיות שם. לגוואדאר יש חשיבות מרכזית להיבט הימי של יוזמת התחבורה והכביש, אבל סין מתעניינת באיראן גם לגבי היבשה וגם לגבי הים. הדרכים שסין כבר בנתה ברחבי אסיה

המרכזית מחברות את סין עם איראן, שילוב שאין לו מתחרה באירו-אסיה, שבה איראן היא נקודת ארגון דמוגרפית וגיאוגרפית.

אם תפרוץ מלחמה בין ארה"ב ואיראן, היא תדחף את איראן עוד יותר לזרועותיה של סין, שכבר נוטלת כשליש מסחר האנרגיה של איראן. בעוד שקשרי האנרגיה של סין עם איראן עלולים להצטמצם כתוצאה מעיצומים מצד ממשל טראמפ, כמו גם המורכבויות בדיוני הסחר בין בייג'ינג לוושינגטון, סין ואיראן ימצאו בסופו של דבר דרך לשיתוף פעולה ביניהן ואשר תסכל ותבלום את ארה"ב.

מפרץ עומאן עודנו מוקד ליוזמת החגורה והדרך, כמו גם – במידה פחותה – נקודות עתירות אנרגיה אחרות ברחבי האוקיינוס ההודי. המטרה היא להעביר את הנפט והגז במישרין באמצעות הצינור, צפונה לתוך סין, כיוון שמיצר מאלאקה, העובר בין מאלזיה ואינדונזיה, ואשר בו עובר חלק גדול מהנפט המיובא עליו נסמכת סין, צר מדי – בדומה למצרי הורמוז – למעבר הספינות. ושוב, הכול סובב סביב גיאוגרפיה.

לא רק לסין יש חשיבות מרכזית באזור המפרץ הפרסי. ההודים והאיראנים מתחרים בסין ובפקיסטן במטרה לאחד את מפרץ עומאן עם החלק היבשתי של אירו-אסיה, בתקווה לחיבור בין דרום מזרח איראן לבין אסיה המרכזית העתירה באנרגיה. לא ברור איזה מאמץ ייצלח – הסיני-פקיסטני, ההודי-איראני – או שניהם. מכל מקום, ארה"ב פשוט לא נכללת במשחק הזה.

איראן נמצאת בלב הגיאופוליטיקה של המאה ה-21. היא שולטת בדרכי המסחר באסיה התיכונה, ונמצאת בחיבור הפחמימן של האוקיינוס ההודי, שאורך חופו עולה על 1,500 מייל ומשתרע מעיראק ועד פקיסטן. איראן היא המפתח לתוכניותיה של סין בדיוק כפי שתוכניותיה של סין הן המפתח לעתידה של אירו-אסיה.

ולמעשה, לסין יש אסטרטגיה רבתי שמבינה את כל הגיאוגרפיה והתרבות הזאת. אך ארה"ב, מנגד, רודפת אחרי אסטרטגיה קצרת רואי של מלחמת-על-פי-בחירה נגד איראן. פרישתה מהאיחוד המסחר החופשי באירו-אסיה הימית, המוכר בשמה כשותפות הטראנס פסיפית מראה כי לוושינגטון אין שום תוכנית להתחרות ביוזמת החגורה והכביש.

האמריקאים מקובעים במפרץ הפרסי אותו הם רואים כאזור קטן, נפרד; הסינים רואים את התמונה הגיאוגרפית הגדולה יותר, הנזילה יותר.

ברור שאיראן מהווה אתגר לשלום במזרח התיכון ולבעלות בריתה של ארה"ב במיוחד. אבל משטר האיטולות של איראן, שיש לו מרכזי כוח רבים מדי, והוא ממוסד במידה כזאת שלא ניתן להפילו על ידי פעולה צבאית אימפולסיבית. למעשה, החלפת המשטר באיראן עלולה להוליד למצב גרוע בהרבה, שבו המשמר המהפכני האיראני יהיה בשליטה ישירה – ולא בשליטה עקיפה, כפי שהדברים מתנהלים כיום.

על פי חזונה של סין, איראן תהיה מרכז ליוזמת החגורה והדרך שלה, ואת הדבר הזה ארה"ב פשוט לא עומדת לשנות. גישה טובה מזו היא סדרה של לחצים כלכליים, התקפות סייבר ממוקדות וחידוש המו"מ לצד קריאות רמות ומתמידות להגברת החירויות באיראן ובשאר המדינות המשתתפות ביוזמה, כדרך לערער את מעמדה של סין.

ושינגטון נמצאת במרחק מחצית העולם מאירו-אסיה. בלעדי רעיון גדול, לא תוכל ארה"ב להתחרות בסין. ואשר לאיראן, בגלל הגיאוגרפיה שלה, כעובדה, היא תהיה המפתח לאירו-אסיה של המאה ה-21, משהו שיזדקק לאסטרטגיה ארוכת טווח ובת קיימא.

<https://www.nytimes.com/2019/06/26/opinion/trump-iran-china.html>

מחנות הריכוז האמיתיים נמצאים בסין – אך בארה"ב איש אינו פוצה פה

מאת: ג'ונה גולדברג

לנוכח המאבק שהתחולל באחרונה לגבי השאלה האם המרכזים שבהם עצורים פליטים בארה"ב הם "מחנות ריכוז", אולי כדאי שממשלו של טראמפ ילמד ממעשיהם של הסינים ויכנה אותם בפשטות "מרכזי הכשרה וחינוך מקצועי". כך לאיש לא יהיה אכפת בכלל.

זהו השם שהסינים העניקו לארכיפלג גולאג שלהם – מחנות המעצר והחינוך מחדש בנפת שינג'יאנג, שבהם עצורים כמיליון אויגורים ואחרים שמוצאם טורקי. האויגורים הם מיעוט מוסלמי ובייג'ינג טוענת כי הם מהווים איום חמור בגלל הטרור האיסלמי. למעשה, הסינים חוששים מפני תנועות בדלניות – לא רק איסלאמיות – שמצויות באזור עשיר משאבים שגודלו פי שלושה משטחה של צרפת.

כתוצאה מכך, נקט המשטר את הניסיון המקיף ביותר להשמדה תרבותית שיושם במאה ה-12. ברחבי סין מפקחים היטב על ענייני הדת, אך באזור שינג'יאנג המשטרה מפעילה דיכוי ברוטאלי.

לפי צילומי לוויין שפורסמו על ידי סוכנות הידיעות הצרפתית "אז'נס פראנס פרס", "שלושים אתרים דתיים נהרסו כליל, והכיפות ומגדליהם של שישה מהם חוסלו". בתי קברות עתיקים נמחקו והפכו למגרשי חניה. בקשגאר, בדרומה של סין, שבעבר הייתה הפנינה של דרך המשי, וקרובה יותר לבגדד מאשר לבייג'ינג, הדמימו את הקריאות לתפילות הבוקר.

המעשים המרושעים שבוצעו בשינג'יאנג הם רק הדוגמאות המחפירות ביותר למה שכונה על ידי "אקונומיסט" הבריטי "אפרטהייד עם מאפיינים סיניים".

ומה שמסקרן ומכעיס אותי גם יחד הוא סירובם של פוליטיקאים אמריקאים להתייחס לדברים הללו, מרביתם או מקצתם. אחרי הכל, אנחנו נמצאים בעיצומה של מלחמת סחר עם סין. יהיו – או לא יהיו – יתרונותיו של עימות כלכלי זה אשר יהיו, ניתן היה להניח כי טיבו של המשטר הסיני יתפוס חלק גדול יותר בוויכוח.

טיבו של המשטר בדרום אפריקה היה הסיבה לעיצומים ולחרמות שהפרוגרסיבים והדמוקרטיות תמכו בהם בעוז בשנות ה-80. טיבה של ברית המועצות היה הבסיס הרטורי ללוחמה הכלכלית שהרפובליקאים נקטו בימי המלחמה הקרה.

כיום, הדיכוי שמפעילים אנשי הדת המוסלמים והאופן שבו הם מייצאים טרור אינם הגורם המרכזי לעיצומים נגד המשטר האיראני – אלא התוכנית הגרעינית שלהם – אבל הם מהווים חלק מרכזי ברטוריקה המלווה זאת.

אלא שבקרב הדמוקרטים והרפובליקאים, מתעלמים בדרך כלל מהאוטוריטריות הסינית, ואם מתייחסים לכך הדבר נעשה כבדרך אגב. שמרנים רבים ביותר, במיוחד אלה מהם שנוטים ללאומנות החדשה, רוצים לנקוט קו נוקשה כלפי סין משום שהם מייצרים פטנטים

מתוחכמים במחיר נמוך יותר מזה שלנו, או מכיוון שהם מרוששים את הוליווד. העובדה שהממשלה הסינית העבירה מיליון סינים למחנות חינוך מחדש ורדפה נוצרים גם כן, לא עולה על פי רוב בשיחה.

הדברים שאמר טראמפ על קנדה ומכסיקו היו קשים וחמורים הרבה יותר מאלה שאמר על סין. הוא סירב להציע תמיכה לכאורה למפגינים במחאה שהתחוללה בהונג קונג והסתפק בכך שאמר שהמחאות הותירו "רישום גדול".

אי אפשר לנקוט מוסרנות גרידא לגבי כל זה. סין גדולה, חזקה ומסוכנת. אך גם ברית המועצות הייתה כזאת, ובכל זאת עלה בידנו לומר את האמת עליה. סין מעורה בכלכלה העולמית יותר מכפי שבריה"מ הייתה באיזשהו זמן מהזמנים, וגם עובדה זו מעלה שיקולים חשובים. העימות המתנהל עם סין מצביע על הכתם העיוור המוסרי של הלאומיות הכלכלית – מימין וגם משמאל. האופנה החדשה של לאומיות מימין גררה שמרנים רבים לכדי הסכמה עם השמאל בעניין אי התערבות וריאליזם.

הממשל של טראמפ וכן התומכים במדיניות סחר נוקשה כלפי סין (כמו הסנטור צ'אק שומר), הבהירו היטב שכל מה שאנחנו מצפים לו מבייג'ינג הוא שיתוף פעולה נרחב יותר בתחומי הסחר, רכוש רוחני ומדיניות המטבע. טפלו בדברים האלה, כך אומרים האיתותים שלנו, וכל מה שאתם מעוללים לאזרחים שלכם הוא עניינכם.

הנאום שנשא הנשיא טראמפ בנורמנדי בחודש יוני צוין – בצדק – כאחד מנאומיו המוצלחים ביותר. הנאום זכה לפופולריות גדולה במיוחד בין הלאומנים, מכיוון שמלחמת העולם השנייה ממלאה תפקיד חשוב במיתוס של העוצמה המוסרית והצבאית של ארה"ב. טראמפ העלה על נס את החיילים הוותיקים של יום הנחיתה בנורמנדי "שפרצו את שעריהם של מחנות הריכוז הנאציים כדי לשחרר יהודים." בינתיים, הלאומנים של היום ששים לגנות את מפלצתיותה של סין כמי שגונבת את זכויות היוצרים למיקי מאוס, אך אינם מוציאים מילה מפהם לגבי אותה סין ששולחת את אויביה מבית למחנות ריכוז.

<https://nypost.com/2019/06/26/the-real-concentration-camps-are-in-china-but-us-leaders-are-silent>

